



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobkyně: **L. T. N.**, zastoupena Mgr. Romanem Pospiechem, LL.M., advokátem se sídlem Svobodova 136/9, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č.j. 2014/34392-421/1,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č.j. 2014/34392-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 11. 3. 2014, č.e. ABK-8483/2013-10/09, č.j. ABK-5527/2014-10/09 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný nesprávně interpretoval a aplikoval ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) ve vazbě na ustanovení § 31 písm. c) a ustanovení § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Dle žalobkyně nemusí být vážné důvody nutně pouze důvody bránící v součinnosti s úřadem práce, konkrétně v dostavení se na úřad práce, ale k naplnění

liberačního důvodu postačí pouze existence vážného důvodu, když tento nemusí nezbytně nutné bránit v poskytnutí součinnosti žalovanému. Uvedla, že takový vážný důvod měla, když jí byla poskytnuta instrukce úřední osoby úřadu práce, kterou se řídila. Žalobkyně uvedla, že se řídila pokyny úřadu práce, když doložila pracovní smlouvu a ve stanoveném termínu 12. 9. 2013 v 8:00 hod. se na úřad práce nedostavila. I přes postup v souladu s instrukcemi úřadu práce však byla z evidence uchazečů o zaměstnání neoprávněně vyřazena.

Dále namítla, že žalovaný dezinterpretoval výpověď paní V. V. v její neprospěch, přičemž žalobkyně měla za to, že tato výpověď prokázala její tvrzení o jednání v souladu s instrukcemi úřadu práce.

Namítala, že se žalovaný nevypořádal s nelogičnostmi uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí a dospěla k závěru o jeho přezkoumatelnosti. Žalobkyně uvedla, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není možné zjistit úvahy, kterými se při svém rozhodování úřad práce řídil.

Dále uvedla, že úřad práce v průběhu řízení předjímal výsledek prvoinstančního řízení, když úmyslně mařil výplaty dávek podpory v nezaměstnanosti.

Závěrem žaloby žalobkyně shrnula, že je třeba posoudit pouze dvě skutečnosti, a to zda se při nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu řídila pokynem úřední osoby, a zda toto jednání v souladu s tímto pokynem je či není vážným důvodem zohlednitelným pro nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání. Uvedla, že má za to, že ze spisového materiálu je prokázáno, že se řídila pokynem úřední osoby úřadu práce, když se ve stanoveném termínu na úřad práce nedostavila a že tento postup byl vážným důvodem ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. K námitce ohledně chybné interpretace a aplikace ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) ve vazbě na ustanovení § 31 písm. c) a ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti uvedl, že i když v daném případě použil výraz „zabránil“, takto restriktivně ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti nevyložil. Tento výraz nebyl použit ve smyslu, že by se jednalo o důvody, které fyzicky zabránily v určitém jednání, ale v tom smyslu, že by se mohlo jednat i o důvody, kterými by nedostavení se ve stanoveném termínu mohlo být ospravedlněno. Vážným důvodem může být i důvod, který nelze striktně doslovně považovat za důvody fyzicky zabraňující v dostavení se na úřad práce, ale i důvod, který je možno zohlednit jako okolnost ospravedlňující určité jednání. Svými argumenty obsaženými v odůvodnění napadené rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v případě, že by byla instrukce ze strany úřadu práce tak, jak ji tvrdila žalobkyně, prokázána, musela by tato být považována za vážný důvod, spočívající v určité okolnosti, kterou by bylo nedostavení se žalobkyně ve stanoveném termínu omluveno.

Dále žalovaný uvedl, že výpověď paní V. nebylo poskytnutí instrukce k nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu prokázáno. Žádný jiný důkaz na podporu svých tvrzení žalobkyně nenavrhla a žalovaný za situace, kdy poskytnutí předmětné instrukce nevyplývalo ani z předané spisové dokumentace ani z žádného jiného dokladu, konstatoval, že poskytnutí instrukce, tedy existence vážného důvodu, nebylo prokázáno. Žalovaný uvedl, že nedošlo k dezinterpretaci výpovědi paní V., pouze byly konstatovány skutečnosti, které z této výpovědi vyplynuly a které nikoliv.

K námitce ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se již s touto námitkou vypořádal a shledal ji nedůvodnou, přičemž žalobkyně nijak nově nespecifikovala, v čem spatřuje nelogičnost odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí je dle názoru žalovaného přezkoumatelné, obsahuje řádný popis skutkového stavu věci, doložených dokladů i vznesených námitek, a rovněž jsou v něm jasně popsány úvahy úřadu práce, kterými se při hodnocení skutkového stavu věci řídil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl.

K námitce týkající se předjímání prvostupňového rozhodnutí úřadem práce žalovaný uvedl, že podpora v nezaměstnanosti nebyla předmětem daného správního řízení. Tento postup úřadu práce by sice neodpovídal literě zákona, nicméně nemá vliv na oprávněnost vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání a ani na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Závěrem žalovaný uvedl, že dle jeho názoru nebylo prokázáno poskytnutí instrukce ze strany úřadu práce žalobkyni, týkající se zrušení stanoveného termínu dne 12. 9. 2013 pro případ uzavření pracovní smlouvy, v níž byl sjednán nástup do zaměstnání až ode dne 1. 11. 2013, tedy více jak měsíc a půl po stanoveném termínu. Nedostavení se žalobkyně na úřad práce ve stanoveném termínu tak nemohlo být posouzeno jako jednání v souladu s instrukcí danou jí úřadem práce a touto neprokázanou instrukcí nemohlo být nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání omluveno.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 31. 1. 2017 právní zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobou a žalovaný správní orgán odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 3. 9. 2013 požádala žalobkyně o zprostředkování zaměstnání a na základě své žádosti byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Téhož dne jí byl stanoven termín jednání na úřadu práce na 12. 9. 2013 v 8:00 hod.

Dne 12. 9. 2013 v 8:00 hod. se žalobkyně na úřad práce nedostavila. Ve správním spise je založena e-mailová zpráva zasláná zaměstnankyni úřadu práce paní M. B. dne 11. 9. 2013, v níž žalobkyně uvedla, že v souladu s předchozím telefonátem zasílá kopii uzavřené pracovní smlouvy se zaměstnavatelem D. H., K. 423, M. P. Dále uvedla, že v souladu s instrukcemi „ruší zítřejší schůzku“, a že pokud ji bude chtít zaměstnankyně úřadu práce vidět, pak ať jí zašle termín schůzky písemně na adresu bydliště. Přílohou zprávy byla pracovní smlouva uzavřená dne 11. 9. 2013 mezi žalobkyní a výše uvedeným zaměstnavatelem se sjednaným datem nástupu do práce dne 1. 11. 2013. Dne 12. 9. 2013 odeslala prostřednictvím provozovatele poštovních služeb úřadu práce přípis stejného obsahu a se stejnou přílohou.

Dne 25. 9. 2013 bylo úřadem práce zahájeno z moci úřední řízení ve věci vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání (oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyni doručeno dne 30. 9. 2013). Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2013, č.j. MPSV-UP/10599192/13/AIS-ZAM, byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2014, č.j. 2013/78844-421, rozhodnutí úřadu práce zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Dne 27. 2. 2014 byly provedeny výslechy žalobkyní navržených svědků, paní V. V. a pana P. M.

Paní V. V. uvedla, že v prvním týdnu měsíce září 2013 v době oběda (úterý nebo středa) byla u žalobkyně a při té příležitosti se bavily o práci, kterou již dlouho shání. Paní V. jí radila, ať si jí najde sama. Dále hovořily o tom, že když si najde práci sama, zda musí na úřad práce. Následně žalobkyně volala na úřad práce a chtěla vědět, zda v případě, že bude mít práci, tak jestli musí ještě na úřad práce chodit. Bylo jí řečeno, že pracovní smlouvu musí úřadu práce doložit. Ohledně nějakého konkrétního termínu schůzky na úřadě práce si paní V. nic nepamatuje, zajímalo jí pouze to, že na termín nemusí chodit, pokud doloží pracovní smlouvu. Jednalo se o krátký hovor, jméno si paní V. nepamatovala, došlo k přepojení spojovatelky úřadu práce.

Pan P. M. uvedl, že někdy kolem začátku září ve všední den byl u žalobkyně, ale na více si nepamatuje.

Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č.e. ABK-8483/2013-10/09, č.j. ABK-5527/2014-10/09, byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, kterého se dopustila tím, že se bez vážného důvodu nedostavila ve stanoveném termínu dne 12. 9. 2013 na úřad práce.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně ke svědeckým výpovědím uvedl, že jimi nebylo prokázáno, že by žalobkyně dostala telefonickou instrukci, že se v případě pracovní smlouvy, uzavřené před stanoveným termínem, nemusí dostavit ve stanoveném termínu na úřad práce, neboť nebyla potvrzena konkrétnost telefonního hovoru (s kým byl telefonický hovor veden, ani den hovoru), přičemž nepotvrzený telefonní hovor není dle správního orgánu důvodem pro nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání. Dle názoru úřadu práce nemůže uchazeč o zaměstnání jednostranně zrušit na základě neurčitého telefonického hovoru písemně stanovený termín jednání.

Proti tomuto rozhodnutí podala dne 7. 4. 2014 odvolání sama žalobkyně a dne 9. 5. 2014 podal odvolání její zplnomocněný zástupce. V obou odvoláních byla uvedena obdobná tvrzení jako v následně podané žalobě.

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2014, č.j. 2014/34392-421/1, žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve obsáhle zopakoval průběh správního řízení a následně k námitkám ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí uvedl, že úřad práce v odůvodnění rozhodnutí nejprve zcela správně popsal skutkový stav věci i jednotlivé námitky a tvrzení žalobkyně, případně zplnomocněného zástupce, a následně k těmto zaujal stanovisko a dostatečně odůvodnil svůj závěr o neprokázání vážného důvodu, který by bránil žalobkyni v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu. Uvedl, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není dle jeho názoru nelogické, když nejprve úřad práce uvádí tvrzení žalobkyně týkající se telefonického hovoru s úřadem práce a jí namítanou instrukci od úřadu práce, a pak po popsání provedeného důkazu svědeckými výpověďmi konstatuje, že toto tvrzení žalobkyně nebylo prokázáno.

Dále žalovaný uvedl, že úřad práce v souladu s názorem odvolacího správního orgánu provedl důkaz žalobkyní navrženými svědky a učinil z těchto závěr, který dostatečně odůvodnil. Není dle žalovaného pravdou, že by úřad práce tyto výpovědi dezinterpretoval, když vycházel pouze z toho, co bylo svědky potvrzeno a co nikoliv.

Žalovaný dále uvedl, že se ztotožnil se závěrem úřadu práce, že nebyl prokázán vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by žalobkyni zabránil

v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, neboli nebyla prokázána žalobkyní tvrzená konkrétní instrukce od úřadu práce o zániku povinnosti dostavit se na úřad práce, a tudíž takový důvod nemohl být zohledněn.

Ke svědectví paní V. žalovaný uvedl, že toto sice prokázalo, že žalobkyně skutečně počátkem září telefonicky kontaktovala úřad práce s obecným dotazem, nikoliv však, že by jí byla, na dotaz týkající se povinnosti dostavit se ve stanoveném termínu dne 12. 9. 2013 v 8:00 hod., v případě, že bude mít uzavřenou pracovní smlouvu s nástupem do zaměstnání od 1. 11. 2013, tedy měsíc a půl po stanoveném termínu, poskytnuta instrukce, že se v takovém případě nemá dostavit na úřad práce. Svědecká výpověď svědčí pouze o tom, že se žalobkyně obecně dotázala, zda se má dostavit ve stanoveném termínu na úřad práce v případě, že bude mít zaměstnání, a bylo jí logicky odpovězeno, že nikoliv, že v takovém případě je její povinností oznámit vznik pracovního poměru, případně doložit pracovní smlouvu. Nebylo však nijak prokázáno, že by se žalobkyně ptala na konkrétní termín 12. 9. 2013 v 8:00 hod. v souvislosti s nástupem do zaměstnání ode dne 1. 11. 2013.

K námitce, že není logický důkaz úřadu práce na den nástupu do zaměstnání dne 1. 11. 2013 vzhledem ke stanovenému termínu na den 12. 9. 2013 v 8:00 hod., žalovaný uvedl, že úřad práce v této pasáži odůvodnění uvedl den nástupu do zaměstnání právě pro rozlišení skutečnosti, že k nástupu do zaměstnání mělo dojít až po stanoveném termínu k dostavení se na úřad práce, a tato informace byla úřadem práce použita oprávněně k vyvrácení možnosti poskytnutí žalobkyni od úřadu práce jí tvrzené instrukce. Byla-li by žalobkyně zaměstnána již v den stanoveného termínu, pak by skutečně neměla povinnost dostavit se v tomto termínu na úřad práce, jelikož by existovala překážka bránící jejímu dalšímu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Dále žalovaný uvedl, že s povinnostmi spojenými s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání rovněž souvisí skutečnost, že uchazečům o zaměstnání termín k dostavení se na úřad práce stanovuje úřad práce a rovněž pouze tento jej může „zrušit“. Povinností uchazeče o zaměstnání je stanovený termín dodržet. Uchazeč o zaměstnání tedy není oprávněn stanovený termín jednostranně zrušit, ba ani mu není dáno na vůli, zda se ve stanoveném termínu dostaví či nikoliv, neboť právě vstupem do evidence uchazečů o zaměstnání se zavázal, že se bude řídit pokyny úřadu práce.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce.

Podle ustanovení § 31 písm. c) téhož zákona uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů.

Podle ustanovení § 5 písm. c) téhož zákona se vážnými důvody pro účely tohoto zákona rozumí důvody spočívající v

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,

2. nezbytné osobní péči fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV. (úplná závislost), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se vyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,
4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
5. okamžitým zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce,
6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti Úřadem práce – krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo
7. jiných vážných důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

Úvodem soud konstatuje, že v žalobě žalobkyně navrhla provedení důkazu výsledkem svědka Mgr. P. H., který žalobkyni zastupoval ve správním řízení na základě plné moci. Soud dospěl k závěru, že provedení tohoto důkazu by bylo, s ohledem na skutková zjištění ve věci, nadbytečné a neprovedl jej.

V daném případě je spornou otázkou, zda se žalobkyně při nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu řídila pokynem úřední osoby, a zda takové jednání je či není vážným důvodem ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti.

Soud dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení nebylo na jisto prokázáno, že k takovému pokynu, instrukci ze strany úřední osoby vůči žalobkyni došlo. V daném případě ze svědecké výpovědi paní V. V. ze dne 27. 2. 2014 vyplynulo, že žalobkyně se pouze obecně telefonicky úřadu práce dotazovala, zda se má dostavit ve stanoveném termínu na úřad práce v případě, že bude mít zaměstnání. Z této výpovědi, ani z žádného jiného dokladu tak nevyplývá, že by žalobkyni byla poskytnuta instrukce, že se ve stanoveném termínu dne 12. 9. 2013 v 8:00 hod. nemusí dostavit na úřad práce, když má uzavřenou smlouvu s nástupem do zaměstnání od 1. 11. 2013. Žalovaný toto zkonstatoval i v žalobou napadeném rozhodnutím, přičemž dle názoru soudu nijak výpověď paní V. nezakreslil, když pouze zkonstatoval to, co z ní vyplynulo. Nadto z výpovědi pana P. M. tato skutečnost (poskytnutí této konkrétní instrukce) nevyplývá, když tento svědek uvedl, že si na nic nepamatuje.

V daném případě není sporu o tom, že žalobkyně se svým dotazem úřad práce telefonicky kontaktovala, bylo jí však odpovězeno zcela v rámci obecnosti jejího dotazu, že je její povinností oznámit vznik pracovního poměru, popř. doložit pracovní smlouvu, což také ostatně učinila. Nijak však v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by se žalobkyně ptala na jí stanovený termín 12. 9. 2013 v souvislosti s tím, že měla do zaměstnání nastupovat ode dne 1. 11. 2013.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s nelogičnostmi uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, soud uvádí, že vzhledem k obecnosti této námitky a tomu, že žalobkyně nijak jí tvrzené nelogičnosti nespecifikovala, přezkoumal jak prvostupňové, tak žalobou napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že obě tato rozhodnutí nejsou nelogická, jsou náležitě odůvodněna a jsou z nich patrné úvahy, kterými se při svém rozhodování správní orgány řídily. Obě tato rozhodnutí jsou tak dle názoru soudu přezkoumatelná.

K námitce, že úřad práce v průběhu řízení předjímal výsledek prvoinstančního řízení, když úmyslně mařil výplaty dávek podpory v nezaměstnanosti, soud považuje za potřebné konstatovat, že podpora v nezaměstnanosti nebyla předmětem správního řízení, a z toho důvodu není předmětem ani tohoto soudního řízení.

Soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nebylo prokázáno poskytnutí instrukce ze strany úřadu práce žalobkyni, které by mohlo být považováno za vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Úřad práce tak rozhodl v souladu se zákonem, když dle ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) citovaného zákona vyřadil žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání, jelikož bez vážného důvodu mařila součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, neboť se na tuto pobočku ve stanoveném termínu bez vážných důvodů nedostavila. Soud rovněž považuje za vhodné uvést, že v případě, že by byla instrukce ze strany úřadu práce poskytnuta tak, jak ji tvrdila žalobkyně, a především bylo takové poskytnutí prokázáno, bylo by možné takovou instrukci považovat za vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, který by ospravedlňoval nedostavení se ve stanoveném termínu na úřad práce.

Soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.